

Arrest

nr. 289 714 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beweert dat zijn bestaan zich reeds decennia in België afspeelt.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 30 september 2022, ter gelegenheid van zijn voorlopige invrijheidsstelling uit de gevangenis van Brussel, in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.(...)

Voornaam: K.(...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Algerije

Alias: gekend in de gevangenis als L.(...) A.(...) °(...), onderdaan van Algerije

B.(...) F.(...) °(...), onderdaan van Algerije

B.(...) K.(...) °(...)

L.(...) A.(...) °(...), onderdaan van Algerije

M.(...) K.(...) °(...), onderdaan van Algerije

M.(...) K.(...) °(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk; feiten waarvoor hij op 29.06.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 01.08.2022 geweigerd om de vragenlijst hoorrecht in te vullen.

Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Hij zou ook medische problematiek, namelijk een trombose hebben. Verder verklaart hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij geeft ook toe hij valse informatie (naam, geboorteplaats, etc..) te gebruiken om de gedwongen terugkeren te hinderen. Meneer voegt eraan toe geen bezwaar te hebben met België te verlaten na zijn straf. Hij geeft aan te zullen vertrekken richting Frankrijk of Spanje. Hij legt geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaringen. Verklaringen van de betrokkene komen als ongeloofwaardig over, aangezien hij letterlijk zegt dat hij valse informatie geeft om een terugkeer tegen te werken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. .

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk; feiten waarvoor hij op 29.06.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 september 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook op 30 september 2022 in de gevangenis van Brussel in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.(...)

Voornaam: K.(...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Algerije

Alias: gekend in de gevangenis als L.(...) A.(...) °(...), onderdaan van Algerije

B.(...) F.(...) °(...), onderdaan van Algerije

B.(...) K.(...) °(...)

L.(...) A.(...) °(...), onderdaan van Algerije

M.(...) K.(...) °(...), onderdaan van Algerije

M.(...) K.(...) °(...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk; feiten waarvoor hij op 29.06.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft op 01.08.2022 geweigerd om de vragenlijst hoorrecht in te vullen.

Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Hij zou ook medische problematiek, namelijk een trombose hebben. Verder verklaart hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij geeft ook toe dat hij valse informatie (naam, geboorteplaats, etc..) te gebruiken om de gedwongen terugkeren te hinderen. Meneer voegt eraan toe geen bezwaar te hebben met België te verlaten na zijn straf. Hij geeft aan te zullen vertrekken richting Frankrijk of Spanje.

Hij legt geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaringen. Verklaringen van de betrokkene komen als ongeloofwaardig over, aangezien hij letterlijk zegt dat hij valse informatie geeft om een terugkeer tegen te werken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het verbod van willekeur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt voor wat betreft het inreisverbod dat :

'...)

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de bestreden beslissing dat:

'...)

C. Grieven

1. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing toch een bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker echter zinnens was diens verblijf te regulariseren.

2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als volgt ;

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Betrokkene heeft verder niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.."

Dat verzoeker lijdt aan trombose en in slechte gezondheid verkeert.

Dat verzoeker reeds gedurende decennia op het Belgische grondgebied verblijft.

Dat verzoeker reeds stappen heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren en dat zal blijven doen.

Dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, verzoeker zich niet schuldig maakte aan diefstal maar wel aan squatting (omdat hij dakloos is) dat ten onrechte als diefstal werd gekwalificeerd. Dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en niet tweemaal kan worden gestraft.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

De bestreden beslissing werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Deze summiere motivatie kan niet in aanmerking worden genomen :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt, is manifest onjuist en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Dat verzoeker door eens samenloop van omstandigheden zijn verblijf nog niet kon regulariseren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004,

nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken¹. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing impliceert dat Verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en dat het weinig waarschijnlijk is dat Verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in een summiere motivering stelt als zou verzoeker niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan.

Quod non, Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de overheid.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoonst dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F, www.cass.be).

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker. Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofdte van verzoeker geen vluchtgevaar is.

Dat er onder geen enkele beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken.

Dat de genomen administratieve beslissing dientengevolge disproportioneel is, daar waar ze verzoeker een inreisverbod van 3 jaar oplegt en het verzoeker op die manier onmogelijk maakt zich te herenigen met zijn gezin.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en dientengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker namelijk ernstig geraakt wordt in diens gezinsbeleving.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegredenen had voor zijn verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor (vrijwillig) vertrek en haar een inreisverbod werd opgelegd van 8 jaar.

Dat er geen afdoend onderzoek werd gedaan naar de specifieke situatie van de verzoeker.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 74/11§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris weerlegt dat hij *“op het moment van zijn arrestatie” “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Deze vaststelling volstaat in beginsel om aan verzoeker op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en kan deze beslissing op afdoende wijze schragen.

2.6. In een tweede onderdeel van zijn middel verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek. Hierbij citeert verzoeker een passage waarbij een inreisverbod met een duur van acht jaar proportioneel wordt geacht omwille van zwartwerk: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken”*. De Raad merkt op dat deze passage nergens in de bestreden beslissing(en) kan worden gelezen, waardoor verzoeker onmogelijk aannemelijk kan maken dat er op dit punt sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid.

2.7. Vervolgens wijst verzoeker op zijn slechte gezondheidstoestand, op het feit dat hij reeds lang in België verblijft en op het gegeven dat hij reeds pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Tevens betwist hij de feiten waarvoor hij op 29 juni 2018 correctioneel werd veroordeeld. Verzoekers kritiek is kennelijk gericht tegen de hem opgelegde verwijderingsmaatregel (bijlage 13), thans de eerste bestreden beslissing. Verzoekers betoog komt er dus in wezen op neer dat volgens hem met bepaalde aspecten onvoldoende rekening werd gehouden.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt echter dat aan verzoeker op 14 juni 2022 een formulier ‘hoorrecht’ werd betekend in de gevangenis van Sint-Gillis. Tijdens een interview met verzoeker, afgenomen op 1 augustus 2022 door een terugkeerbegeleidster van het bureau ‘identificatie opgesloten’ van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde verzoeker dat hij resoluut zijn medewerking weigert bij het opmaken van het formulier ‘hoorrecht’ waardoor dit blanco werd gelaten.

2.9. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid, rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Deze verplichting geldt bij uitstek indien verzoeker uitdrukkelijk werd uitgenodigd om bijkomende informatie aan te reiken. Op basis van de summiere informatie die verzoeker ter gelegenheid van het interview met de terugkeerbegeleidster meedeelde, die overigens geenszins met bewijzen werd gestaafd, overwoog de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing het volgende:

“Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Hij zou ook medische problematiek, namelijk een trombose hebben. Verder verklaart hij niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij geeft ook toe hij valse informatie (naam, geboorteplaats, etc..) te gebruiken om de gedwongen terugkeren te hinderen. Meneer voegt eraan toe geen bezwaar te hebben met België te verlaten na zijn straf. Hij geeft aan te zullen vertrekken richting Frankrijk of Spanje.

Hij legt geen bewijzen voor ter staving van zijn verklaringen. Verklaringen van de betrokkene komen als ongeloofwaardig over, aangezien hij letterlijk zegt dat hij valse informatie geeft om een terugkeer tegen te werken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker maakt met zijn overwegend theoretische betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te stellen dat artikel 8 van het EVRM *in casu* niet van toepassing is en er geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM afgeleid kan worden.

In zoverre verzoeker de feiten betwist waarvoor hij werd veroordeeld, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de verwerende partij toekomt deze feiten te herkwaltificeren en dat verzoeker zelf berust heeft in zijn veroordeling door de correctionele rechtbank en hiertegen geen hoger beroep instelde. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het onzorgvuldig is of kennelijk onredelijk om te stellen dat het plegen van vermogensdelicten (*in casu* ‘zware’ diefstal) getuigt “van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom” en “een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving” veroorzaken, waardoor “betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

2.10. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij terloops in zijn middel stelt dat in dit dossier werd overgegaan tot vrijheidsberoving. De aan verzoeker opgelegde verwijderingsmaatregel ging immers niet gepaard met een beslissing tot vasthouding. Integendeel, de beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht ter gelegenheid van zijn voorlopige invrijheidsstelling uit de gevangenis van Brussel toen hij ingevolge het (gedeeltelijk) uitzitten van zijn gevangenisstraf voorlopig in vrijheid kon worden gesteld.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet omwille van de bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat. De gemachtigde van de staatssecretaris overwoog hierbij het volgende:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk; feiten waarvoor hij op 29.06.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2.12. Naar aanleiding van dit inreisverbod betoogt verzoeker in het middel wederom dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke situatie. Zo acht hij de duur van het inreisverbod disproportioneel en is hij van oordeel dat er een inbreuk werd gepleegd op zijn subjectieve rechten, met name zijn gezinsbeleving.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet toelicht welke elementen niet zouden zijn betrokken in de afweging en zouden maken dat de duur van het inreisverbod disproportioneel is. Hierbij brengt de Raad in herinnering dat verzoeker zelf heeft verzuimd nadere toelichting te verschaffen toen hem de gelegenheid werd geboden het formulier 'hoorrecht' in te vullen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevat enige indicatie dat verzoeker een daadwerkelijk gezinsleven zou onderhouden op Belgisch grondgebied, zodat de vermeende inbreuk op zijn subjectieve rechten niet werd aangetoond.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende werden onderzocht of dat de motieven van de bestreden beslissing(en) niet deugdelijk zouden zijn. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht. Er werd niet aangetoond dat het verbod van willekeur geschonden zou zijn.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN